

NU
NU
NU

Becky Albertalli:

a
LUI

CUPIDON

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2019

Mă aflu în toaleta de la Clubul 9:30 și mă întreb cum fac pipi sirenele.

Nu din senin. Pe ușa de la baie este lipită o sirenă. Ceea ce este o alegere destul de ciudată pentru simbolul unei toalete, presupunând că există aşa ceva. Simbolul unei toalete.

Ușa de la intrare se deschide, lăsând să pătrundă o explozie de muzică din club. Nu e o toaletă în care să poți intra discret. Când deschid ușa cabinei în care am intrat, o ușă de la o altă cabină se închide cu un tăcănit. Ies.

Deasupra fiecărei chiuvete este câte o oglindă. Îmi sug obrajii ca să-mi scot în evidență pomeții. Și e chiar o transformare! Uneori, mi se pare că aş putea rămâne aşa. Mi-aș putea petrece restul vieții mușcându-mi cu delicatețe interiorul obrajilor. Doar că mi-ar face buzele să arateizar. Și apoi, să-ți muști obrajii înseamnă în mod clar să nu mai poți vorbi, lucruri cam grav, chiar și pentru mine. Chiar și pentru pomeți.

— Rahat! se aude din cabină o voce joasă și cam răgușită. Hei, poți să-mi dai niște hârtie?

Tipă vorbește cu mine. Nu mi-am dat seama imediat.

— A! Sigur!

Înșfac o bucată de hârtie igienică, pe care i-o trec fetei pe sub ușă, iar când o apucă, mâna ei o atinge pe a mea.

— OK, tocmai mi-ai salvat viața!

Am salvat o viață. Chiar aici, în toaleta Clubului 9:30.

Fata trage apă șiiese din cabină, iar primul lucru pe care-l observ este tricoul ei: bumbac roșu cu un imprimeu uluitor de artistic format din literele G și J. De fapt, cred că nu prea mulți le-ar recunoaște drept litere.

Dar eu da.

— E un tricou Georgie James.

Fata își ridică sprâncenele zâmbind.

— Îl știi pe Georgie James?

— Da.

Și-i zâmbesc și eu. Erau o formăție locală, dar se despărțiseră cu mulți ani în urmă. Nu prea te aștepți să întâlnești pe cineva de vârsta noastră care să fi auzit de ei, dar soră-mea era obsedată de ei.

Fata clatină din cap.

— Nemaipomenit!

— Cel mai nemaipomenit! spun eu, iar fata râde — unul din tre râsetele acelea fără zgromot care gâlgâie în gâtlej.

Apoi o privesc mai atent. Și pac!

E frumoasă.

Fata asta.

Este scundă și zveltă, est-asiatică și are părul de o nuanță violet-închis. Ochelari cu rame groase. Și o gură fascinantă, cu buze foarte bine conturate.

Cassie ar fi foarte interesată de ea. Mai ales de ochelari. Și de tricoul Georgie James.

— În fine, mulțumesc că mi-ai salvat fundul. La propriu.

Clatină din cap.

Eu chicotesc.

— OK!

— Bine, nu fundul. Mulțumesc că mi-ai salvat veverița.

Ridic din umeri și-i zâmbesc la rândul meu. E ceva special în clipa asta, firul acesta subțire care mă leagă de cineva cu desăvârșire

străin. Genul acesta de lucruri ne fac să simțim Universul mai mic. Și chiar îmi place treaba asta.

Mă întorc alene în club, lăsând muzica să mă învăluie. Cântă o formăție locală de care n-am mai auzit, dar ringul e întesat. Oamenilor pare să le placă bubuitul tobelor. Sunt înconjurată de trupuri care dansează, se agită și de fețe vag luminate, de capete ridicate spre scenă. Deodată, totul începe să mi se pară iarăși uriaș și imposibil. Cred că e din cauză că sunt foarte multe cupluri, care râd, se unduiesc și se mozolesc cu frenezie.

Este senzația aceea pe care o am când văd oameni sărutându-se. Devin o altă formă a materiei. Ca și cum ei ar fi apă, iar eu un cub de gheăță. Ca și cum aş fi cea mai singură persoană din întreaga lume.

— Molly! strigă Cassie, agitând mâinile.

Ea și Olivia se află lângă boxe, iar Olivia practic se clatină. Nu e chiar genul de fată potrivită pentru Club 9:30. Nici eu nu-s sigură că sunt, dar Cassie poate fi foarte persuasivă.

Dacă vreți să știți, eu și sora mea geamănă nu avem nimic în comun.

Nici măcar nu semănăm. Suntem amândouă albe și de înălțime medie. Dar, în toate celelalte privințe, suntem diferite. Cassie e blondă, cu ochi verzi și zveltă. Eu nu sunt deloc aşa. Am păr castaniu și ochi căprui și nu sunt nicidecum zveltă.

— Tocmai am întâlnit-o pe fata visurilor tale, și spun numai-decât lui Cassie.

— Ce?

— Mi-am făcut o prietenă la toaletă și e tare drăguță. Și cred că voi două ar trebui să vă îndrăgostești una de alta, să vă căsătoriți și să aveți copii.

Cassie face figura cu sprânceana ridicată și încruntată. Este una dintre blondele acelea cu sprâncene șatene și e greu de explicat cât de perfect i se încadrează pe față.

— Cum e posibil?

— Cum e posibilă dragostea?

— Nu, cum de-ți faci prietene la toaletă?

— Cass! Pierzi din vedere subiectul. Ea este fata visurilor tale!

— Stai aşa! Cassie mă smuceşte de braţ. Este o pasiune gen Molly? Este pasiunea numărul douăzeci şi şapte?

— Ce? Nu!

Mi se încing obrajii.

— O, Doamne! Prima ta pasiune pentru o fată. Sunt aşa de mândră!

— Deja am ajuns la douăzeci şi şapte? întrebă Olivia.

Iar eu interpretez că ar fi impresionată de mine. Prin urmare, sunt o amoreză prolifică. Nu e un lucru rău. Nu că ar fi o pasiune gen Molly.

Clatin din cap şi-mi acopăr ochii. Mă simt puțin cu capul în nori. Poate că aşa te simți când ești beată. Verișoara mea Abby mi-a spus că, atunci când ești beată, simți că plutești. Mă întreb dacă e posibil să te îmbeți fără să bei.

— Hei!

Cassie îmi dă la o parte mâinile de pe față.

— Știi că-mi place să te tachinez.

Dar înainte să pot răspunde, Olivia își scoate telefonul.

— Hei, este douăspre fără un sfert, zice ea. N-ar trebui să mergem la metrou?

— O! spun eu.

Metroul circulă doar până la miezul nopții. Iar mâine încep munca. Am o slujbă de vară. Ceea ce înseamnă că ar trebui să dorm puțin, ca să nu leșin la casa de marcat. Am auzit că aşa ceva nu e profesionist.

Ne facem drum spre ieșire și chiar e o relaxare să te afli afară. Este cam răcoare pentru iunie și simt aerul plăcut pe picioare. Port o rochie din bumbac neagră, simplă la origine, dar la care am cusut un guler din dantelă gen Peter Pan și o panglică tot din dantelă la tiv. Este total îmbunătățită.

Cassie și Olivia trimit amândouă mesaje din mers și nici măcar nu se împiedică de bordură. Admir chestia asta. Rămân puțin

mai în spate doar ca să le urmăresc. Se potrivesc cu locul unde suntem, pe Strada U. Coada de cal a lui Cassie este perfect răvășită, iar ea este îmbrăcată ca și cum și-ar fi aruncat pe ea primul lucru care i-ar fi căzut în mână. Ceea ce probabil se și întâmplase, dar și stătea bine. Mai mult decât bine. Avea un fel aparte de a-i face pe toți ceilalți să pară infololiți. Iar Olivia este înaltă, oarecum drăgălașă, doar că are un nas cârn și-n păr șuvițe albastre care te fac să-o privești și a doua oară. Și cred că se consideră durdulie, dar nu pe cât sunt eu.

Uneori, mă întreb ce-și spun oamenii când se uită la mine.

Este ciudat cum există momente când încă te poți simți timidă printre oamenii pe care-i cunoști de-o viață. La propriu. Ne cunoaștem cu Olivia încă de când mamele noastre au fost împreună la asociația care promova hrănirea la sân a copilului. Și de șaptesprezece ani am fost împreună toate patru: Cassie, Olivia, eu și verișoara mea Abby. Doar că Abby s-a mutat în Georgia vara trecută. Și, de atunci, Cassie ne poartă pe mine și pe Olivia prin locurile unde se ducea cu Abby: pe la karaoke și concerte și plimbări pe Strada H.

Cu un an în urmă, eu și Olivia stăteam pe canapeaua ei din sufragerie și urmăream *Universul lui Steven*, cu Titania, corcitura ei de ogar cu schnauzer. Iar acum sunt înconjurate de oameni mult mai cool decât mine. Unii râd, unii fumează, alții se sărută.

Mă întorc spre stâlpul care semnaliza metroul și o văd numai-decât pe fata perfectă.

— Cass, e aici!

Trag de tricoul ei fără mâncăi.

— E cea în roșu! Uite-o!

Fata se apleacă, scotocind prin poșetă. Pe lângă ea bântuie doi tipi albi hipsteri, amândoi cu ochii în telefoanele lor: un roșcat cu blugi strâmti și un brunet cu un breton melodramatic.

— Dar nu ne-ai lămurit de ce-ar fi fata perfectă pentru Cassie, spune Olivia.

Fata își ridică privirea din poșetă și Olivia se întoarce iute.

Dar ea mă vede pe mine. Fata perfectă îmi face cu mâna și eu îi răspund în același fel.

— Ah! E drăguță! șoptește Cassie.

— Ți-am spus! zic eu și zâmbesc.

— Vine încoaace!

Și da, asta face. Fata perfectă se apropie de noi zâmbind. Iar acum zâmbeste și Cassie. Privește în pământ, dar, văzându-i obrajii, pot spune că zâmbeste.

— Salut din nou, spune fata.

Eu surâd.

— Salut!

— Salvatoarea mea!

Probabil că fata chiar urăște să nu se șteargă după ce face pipi.

— Cred că nu m-am prezentat, spune ea. Eu sunt Mina.

— Eu sunt Molly.

— Tricoul tău, spune Cassie, este cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată în viața mea. Sincer!

Și scutură din cap.

Mina râde.

— Mulțumesc!

— Numele meu este Cassie, aproape. Și n-am mai întâlnit pe cineva care să fi auzit de Georgie James.

Bun, astea-s rahaturi! Doar sunt și eu prezentă!

— Știi ce e ciudat, începe Mina să spună, dar în clipa aia tipul cu breton melodramatic o îngheonetește în braț.

— Ina Mina, hai s-o ștergem. Își ridică privirea și-mi vede ochii peste umărul lui Cassie. Salut! Mă bucur să vă cunosc, fetelor, dar e musai să prindem ultimul tren.

— Drace! spune Mina. Da, păi...

— Și noi, zice repede Cassie.

Și nu știu cum se întâmplă, dar grupurile noastre se unesc. Cassie și Mina se nimeresc una lângă cealaltă, iar în spatele lor merge Olivia, în lumea ei, tastând. Eu pun un pas pe scara rulantă și mă aplec peste balustrada mobilă, străduindu-mă să nu arăt ca

o oaie rătăcită de turmă. Molly Peskin-Suso: introvertită dezorientată, singură în sălbăticie.

Până când ridic ochii și-mi dau seama că nu sunt deloc singură. Băieții hipsteri sunt cu un pas mai jos de mine pe scara rulantă. Îmi încrucișez din întâmplare privirea cu roșcatul care întreabă:

— De ce-mi pari cunoscută?

— Habar n-am.

— Păi, eu sunt Will.

— Eu, Molly.

— Cum îi spunem noi la Ecstasy! zice tipul cu breton.

Adică drogul. Ca și cum sunt o persoană pe care ai asocia-o cu drogurile.

Trenul trage în stație aproape imediat după ce am coborât de pe scara rulantă și trebuie să alergăm ca să-l prinDEM. Mă aşez pe un scaun, făcându-i loc lui Cassie, dar ea se prăbușește lângă Mina.

În locul ei, lângă mine se aşază Olivia. Și, o clipă mai târziu, băieții hipsteri ai Minei vin către noi. Tipul cu breton citește ceva pe telefonul lui, dar roșcatul se agață de bară și zâmbește la noi.

Îmi ridic ochii spre el.

— Will, da?

Bun. Deci, e drăguț. E chiar cam extrem de drăguț.

— Bună memorie! spune el.

Apoi Olivia se prezintă singură și urmează o pauză ciudată. Aș fi vrut să fiu genul de persoană care știe să umple o tacere.

Dar nu sunt. Iar Olivia, nici atât.

— A, și el e Max, zice Will după un moment.

Cel cu breton ridică privirea de pe telefon și zâmbește cu jumătate de gură.

— Ce mai faceti?

Și... ăăă... și el e drăguț. Însă, nu — 1-aș descrie mai degrabă sexy. E unul dintre tipii aceia care sunt aşa de sexy, că nu sunt nici măcar drăguți. Dar ar trebui să-și tină-n frâu bretonul.

— Deci, cu cine seamănă Molly? întreabă Will, privind în jos, spre mine. Scuze, dar mă obsedează.

Max mă cântărește, strângând din buze.

— Habar n-am.

— Pe bune că aduce cu cineva.

De fapt, înțeleg foarte bine. Probabil că am una dintre acele fețe stupid de comune. În mod ciudat, trei oameni fără nicio legătură între ei mi-au spus că semăn cu o actriță adolescentă din anii săptezeci, deși cred că o variantă mai grăsă a ei. Iar străinii îmi tot spun că arăt ca verișoara lor sau ca altcineva din tabăra lor de vară. Ceea ce mă cam sperie și mă face să mă întreb dacă nu cumva sunt rubedenie cu toate verișoarele și colegele de tabăra.

Acum ar trebui să precizez că eu și Cassie suntem copii proveniți din donații de spermă. Așa că astăzi o constantă în viața mea: ideea vagă și enervantă că pe oricine întâlnesc mi-ar putea fi, de fapt, o soră sau un frate vitreg.

— O să mă holbez pur și simplu la tine până o să-mi dau seama, declară Will.

Din partea cealaltă a culoarului, Cassie pufnește în râs și-mi dau seama dintr-o dată că ea și Mina se uită la noi. Par extrem de amuzate.

Simt cum mi se urcă fierbințeala în obrajii.

— Ăăă... bine, spun eu clipind.

Trenul încetinește și se oprește, iar Olivia se ridică în picioare.

— Am ajuns la Chinatown.

— Coborăm și noi, spune Will.

Bănuiesc că nu e deloc surprinzător, jumătate de lume coboară aici ca să schimbe linia. Ușile se deschid, iar Cassie și Mina ne urmează când păsim pe peron, Cassie cu nasul în jos, fiindcă tasează ceva pe telefonul ei.

— Încotro mergeți voi? întreabă Will, privindu-mă încă prea fix.

— Takoma Park. Red Line.

— Ah, bun, în direcția opusă. Noi, spre Bethesda, zice el. Deci cred că ne spunem la revedere.

N-am știut niciodată cu adevărat cum se procedează în astfel de situații. E ca atunci când stai la coadă la un magazin și o mamaie începe să-ți povestească totul despre nepoții ei și despre artroza ei, iar tu zâmbești și dai din cap. După care-ți vine rândul la casă și spui ceva de genul: *Bine, e-n regulă, adio și n-am cuvinte!*

Ceea ce este cam tragic, dacă stai să te gândești.

Există un mic panou computerizat care-ți arată cât trebuie să aștepți până vine următoarea garnitură. Red Line spre Glenmont sosește în zece minute. E al nostru. Dar în momentul acela trage trenul Red Line spre Shady Grove. Will, Max și Mina se repetă la scara rulantă ca să-l prindă.

Când ajungem și noi pe peronul nostru, trenul lor deja a plecat din stație.

Prin urmare, asta e!

Doar că acum Cassie are numărul de telefon al Minei. N-ar trebui să mă surprindă, din moment ce Cassie se pricepe de minune la aflat numerele de telefon ale fetelor. Uneori, află un număr și-l uită în secunda doi. Sau se întâlnește o dată cu o fată, după care-i pierde intenționat numărul. Cassie poate fi uneori nemiloasă.

Olivia mă înghiointește.

— Will îla te place.

— Ce?

— E clar. Spui cuiva că seamănă cu cineva ca să ai un pretext să te bagi în vorbă.

— Cine spune asta?

— Internetul!

Și dă foarte serioasă din cap. În general, Olivia este o persoană foarte serioasă. Cred cu sinceritate că există două tipuri de oameni tăcuți. Cei ca mine, care în secret sunt plini de furtuni și vărtejuri. Și cei de genul Oliviei, care sunt de fapt personificarea unui ocean într-o zi însorită. Nu vreau să spun că ar fi o persoană simplă. Doar că e ceva liniștitor la ea. Mereu a fost aşa. Îi plac dragonii și să privească stelele și calendarele acelea cu ilustrații cu zâne. Și se vede cu același băiat încă de când aveam treisprezece ani. Evan Schulmeister. L-a întâlnit în tabăra de vară.

— Hei, ia ghici! spune Cassie apărând peste spătarul scaunului din fața mea. Băiatul tău e singur.

— Ce tot vorbești acolo?

— Roșcatul tău. Domnul Buci-de-Piersică-în-Pantaloni-Hipsterest. E singur și gata să se combine. Agită telefonul spre mine. Mina mi-a confirmat asta.

— Cassie!

Ea rânjește.

— Cu plăcere! Mina vrea să țină mingea-n joc!

Înghet.

— Ce?

— Tu ce crezi, e drăguț, nu?

Nu răspund. Doar mă zgâiesc la ea, iar Olivia chicotește.

— Hai că am văzut eu ce fericită arăta când vorbeai cu el! Cassie mă lovește ușor în braț. Doar știu ce față ai când cazi în fund după cineva.

— N-am nicio față!

La naiba! Chiar arăta asta? Oare toată lumea știe de fiecare dată când eu cred despre un băiat că e drăguț?

Telefonul îmi bâzăie în buzunar, făcându-mă să tresar. Un mesaj de la Abby:

Molly!!! Povestește-mi despre roșcatul sexy!

— Glumești? Îi arăta telefonul lui Cassie. I-ai spus lui Abby?

— Posibil.

Mă simt rău. Cred că aş putea să vomit. De preferat peste Cassie, care acum trimite *alt* mesaj. Probabil despre mine. Și despre presupusa mea pasiune fulminantă pentru un tip cu care am vorbit doar cinci minute. Cassie crede tot timpul că mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însămi.

Mă rog, da. Will este drăguț din cale-afară!

Olivia îmi zâmbește din colțul gurii.

— Arăți tare îngrozită în clipa asta, Molly.

Ridic din umeri, fără să scot vreun cuvânt.

— Credeam că vrei și tu un iubit, adaugă ea.